

Als instituts de Lleida no hi ha violència

Plans antiviolència en instituts contra les bandes 'skins', deia el titular del SEGRE del darrer diumenge. Qui això llegeixi pot imaginar fileres d'alumnes deixant les navalles i les cadenes a consergeria abans de passar pel detector de metalls, un parell de gorilles a cada classe atents al menor moviment dels alumnes insurrectes, no sigui que es llancin inopinadament sobre la professora de matemàtiques, patrulles de vigilància recorrent els patis d'esbarjo, càmeres de vídeo ocultes prevenint que no arribi un jove d'aquells que en diuen desestructurats armat amb un trenta-vuit i que es carregui a vint-i-cinc. Això fora més o menys un pla antiviolència, que tots hem vist el que passa a les pel·lícules americanes sobre estudiants quan no treballa de professor l'impagable Sidney Poitier.

Es clar que els titulars dels diaris no reflecteixen sempre la poderosa realitat, per més que de vegades hi ha realitats tan poc poderoses que s'han d'acomodar al que diuen sobre aquelles els titulars dels diaris.

Interrogats els directors i alguns professors dels altres instituts de Lleida —al meu no era possible, perquè me n'hauria assabentat abans que els periodistes— ningú no sabia res dels esmentats plans antiviolència, ja que, simplement, no hi ha violència als instituts. Això sí, tothom havia llegit el titular i expressava el seu estat d'ànim en termes tan entenedors com poc reproduïbles.

El més sorprenent és que, un cop llegida la informació que semblava motivar el titular, fins i tot l'editorial, es descobria que, efectivament, no n'hi havia per a tant, ni molt menys. Tot el suport de dades de la portada consistia

en un incident aïllat esdevingut en data recent davant d'un institut, junt a alguna referència remota a provocacions i petites baralles iniciades al carrer per joves de poc pèl i menys cervell, entre els quals, si ens apropem, sovint trobaríem més víctimes que botxins.

A més, el fenomen de la intimidació en grup no és nou: els que ja no som joves tenim la impressió que abans es rebien i es repartien més mastegots que ara. Tot plegat érem, per regla general, una mica més rudes que ho són ara els nostres fills, entre altres qüestions perquè passàvem més temps al carrer i perquè vivíem en una societat menys proteccionista. Sovint

els mastegots els donaven els mateixos protectors, pares, mestres, capellans, policies, els quals havien fet de la imposició per la força norma de vida. Per descomptat, d'aquest tipus de violència, que impregnava tota la societat, mai no se'n parlava als diaris.

EL MÉS SORPRENENT és que, un cop llegida la informació que semblava motivar el titular, es descobria que no n'hi havia per a tant

Ara a les escoles el tracte informal i afable caracteritza la majoria de les relacions entre professors i alumnes, al mateix temps que s'organitzen activitats dirigides a educar per la pau i la tolerància. La medicina que apliquem contra la violència és senzilla: ensenyem els joves a respectar els altres encara que no combreguen amb les seves idees, la seva forma de vestir o la música que escolten, i en tot cas a no respondre a les provocacions i a allunyar-se dels llocs on hi ha problemes. Encara que algú no s'ho cregui, puc testimoniar que aquest és el comportament habitual dels estudiants que assisteixen als instituts, tot i que de vegades s'hagin de trobar pel carrer —i això no és un problema escolar— algun psicòpata que cal evitar "passant d'ell", com diuen els joves.

Es per tant injust que una portada de diari divulgui una percepció inexistente fora de la ment de qui ha creat la notícia. Però és molt més greu que això s'esdevingui una setmana abans de començar els terminis de preinscripció, quan els pares han de triar a quina escola volen confiar els seus fills el curs vinent. Durant les darreres setmanes tots els centres, públics i privats, han presentat públicament els seus projectes educatius i han mostrat les seves instal·lacions a famílies, fent un esforç legítim per atreure el futur alumnat, només inferior a la seva tasca diària d'educar, tan poc reconeguda, no gens publicitada.

Suposo que un sol titular erroni no pot neutralitzar tota la feina dels que no tenim temps ni recursos per ocupar-nos del conreu de la pròpia fama, com falsos comptes amb assessor d'imatge. O sí que pot?•